

Universitätsbibliothek Paderborn

**Homiliæ Adm. Illvstris Ac R.dissimi Domini D. Fr.
Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ
Episcopi Barbastrensis & Albarrazini Ord. FF.
Prædicatorum**

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, Anno M.DC.XLIX.

§.20. Quantò magis Sacerdos appropinquat ad consecrationem, tanto maior requiritur puritas mentisque ad ea quæ in Missæ aguntur, attentio: idcirco Sacerdos vt ambo hac indicet, sibi manus abluit, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53084](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53084)

ficiam tantoperè enim Christus Patri suo placet, ut quidquid in nobis illi displicet, eius comparatione sit velut gutta aquæ respectu a. ylli & profunditatis aquarum totius pelagi: *Sicut gutta rosæ ante te orbis terrarum*: nos omnes unica sumus gutta: omnes enim homines omniaque mundi peccata instar guttæ sunt, quæ in manū pretiosi Christi sanguinis absorbetur: fuit etenim adeo pretiosus, ut sicut declarat Papa Clemens Sextus, una gutta valoris sit infiniti ad redemptionem nullum mundorum: quocirca adiungatur aqua sanguini vel vino, ut tu similiter hic coniungas cor tuum, animam, cogitationes, actiones, affectus & verba: *Coniunges te hostiæ*: ita namque olim, in lege veteri frequens erat hæc ceremonia, ut dum offerretur Sacrificium manus super caput eius quod offerendum erat, imponebantur: q. d. Ego ex me ipso nequeo satisfacere Deo pro debitis, ut autem illum permoueas, quatenus me in gratiam suam recipiat huic me coniungo hostiæ illi gratæ, ut à Deo hæc mei cum illa vnione obtineam, quod per me ipsum mihi est impossibile.

VII.
Duplex oblationis materia.

Habetur c. Om. Christ. de Consecr. Exo. 13. 15

1. Paral. 29. 17.

Epist. 3.

Vnde ab Offeritorio Missæ tibi persuade quod cor tuum, animam, & facultates illi coniuncta habeas, ut autem indicetur quod te pariter offeras, decreuit Ecclesia oblationem populi, quæ licet dicat D. Remigius quod vocetur oblatio, quia Subdiaconus illam præsentat & velut offert Diacono, hic autem Sacerdoti, nihilominus sic etiam vocatur quia omnes eam offerunt, & hæc de causa hortabatur Papa Alexander fideles ut omnes offerrent dona sua, quatenus Diuino satisfaciant præcepto in Exodo: *Non apparebis in conspectu Dei tui vacuus*, similiter ut Regem imiteris David, cuius primasium hoc erat studium offerre Deo quidquid boni possidebat: & hoc idem à populo suo deposcebat, quem exhortabatur ut Deo similiter de se ipso Sacrificiū offerret: & velut hæc celestis disciplina instructus comitabatur populus Sacrificiū Regis sui, per illud quod singuli in particulari sacrificabant *Ego in simplicitate cordis mei lætus obuii vniversæ huic & populum suum quæ hic reperitur est, vidi cum ingenti gaudio tibi offerre donaria.* Ex quo argumentum sumpsit Ecclesia ab antiquis temporibus obligandi populum ut aliquid in Missa Deo dedicaret. Papa Pius primus in suis Decretalibus huic meminit oblationis. Et Papa Fabianus monet omnes ut saltem diebus Dominicis aliquid offerant in Missa quam audierint: & colligitur hæc antiqua consuetudo ex eo quod

multi SS. Patres, quos auctor citat Nöterius adducunt in huius confirmationem. Antiquissimus Terullianus & D. Theodor. in d. p. tus referunt illud exemplum quod manifeste præcipit prædicta confirmat: qualiter Theodosius Sacerdos sacrificium Deo offerret in Altari, illud Sacrificiū coniungens quod in ipso offerrebat D. Ambros. illi. Ut autem Sacrificium hoc quod Deo litatur, est voluntarium, idcirco ut voluntatis in hoc opere extirparet alacritas, D. Grego. statuit ut in signum huius hilaritatis, caneretur Offeritorium: dicit etenim Spiritus S. eius gratam esse oblationem, qui illam voluntate defert excitata: *Hilarem & letum in datorem diligit Deus*: quoniam in Veteri Testamento, legimus, quod Leuitus incensebat ex officio & consuetudine, canere quo tempore tempore victimæ Deo litabantur, & antea offerrebat Sacrificium: Sicut illud notat Dn. Hieronimus: quia ipsi Leuitæ vocibus suis musicæ adhibebant instrumenta, in figuram eius quod postmodum lex gratiæ in Ecclesia perfectæ: idcirco introductum fuit ut tempore Offeritorij organa pulsarentur & iolemais audiretur musica, in testimonium interiore gaudij quod in cordibus fidelium ex oblatiō Deo gratiæ Sacrificij, excitatur. Ut autem nostra Deo gratia sit hæc oblatio Sacerdotis coniungitur oblationi quæ fit in Altari, quo declaratur quod sicut Dei Filius se coniunxit humanitati venturus pro salute nostra, & passurus ignominias, iniurias & cruciatus: ita nos ut delictis, voluntatibus carisque gaudijs persequamur, opus est ut totiplos Sacrificio copulemus quod nomine & persona Christi Sacerdos offert in altari, ut ita gratia sumus & in gratiam æterni Patris, dum eius nos distimus aspectui recipiamur.

§. 20. *Quanto magis Sacerdos appropinquat ad consecrationem, tanto maior requiritur puritas mentisque ad ea quæ in Missa agantur, attentio: idcirco Sacerdos ut ambo hæc indicet, sibi manus abluit, rogatque populum, ut pro eo supplices, sintque omnes attentis Sacrificio.*

Dum interim chorus decantat Offerentiæ sumit Sacerdos materiam sacrificij, panem scilicet, & vinum calici infusum, illumque Patri offert in hæc verba. *Insuper Sancte*

He. in Ps. Pater hanc oblationem etc. Personam hic repræsentat Christi, qui seipsum obtulit aeterno Patri, & iam propius accedit ad sacrificium. Expendit hic D. Chrysol. Theodoret. & Tertull sacrificium fuisse summæ puritatis, illud nominando: *Hoffiam puram*, vel cum prædictis PP. *Sacrificiū purum*: omneque Sancti de hoc pronuntiat vni, esse ipsam puritatem. Hunc illi titulum adscripsit D. Cyprian. qui demonstrans quam iusta sit Ecclesie dispositio, interdicens omnibus comæditis ne ad S. accedant. Communionem diuini huius sacrificij, sic ait: *Puto nec Maieftati diuina, nec*

D. Cyp. A. Evangelica disciplina congruere, ut pudor & honor Ecclesie, tam turpi & infami contagione fædatur.

L. 1. Ep. 10

I. Vbi primo notandum, sermonem esse de Communionis illius tempore, qui in suis repræsentationibus obsecens & immundis actionibus popululum detinebant, secundum rei exigentiam: & plane indecens est vt illi tanta turpitudine, & libidine prostituti, ad ipsam accedant puritatem huius sacrificij, quod D. Cyprian. in abstracto (iuxta Logicos) vocat puritatem, quo significet quod sicut forma omnis puritatis & sanctitatis Deus se nobis in illo communicat: ita hac participatione indignus est, qui taliter accedit, vt eius puritas conscientie nõ respondeat sacrificij tati puritati.

II. Argumentum sane efficax quod nos confundit, qui accedimus illud oblatum, & eos pariter, qui accedunt illud accepturi, cogitque toto conamine adlaborare, vt hanc animæ nostræ munditiam & conscientie puritatem acquiramus: & pariter meditationem mysterij adeo sublimis, & humilitatis ex nostra indignitate, abiectione & miseria.

Vt vero intelligamus hæc duo nobis necessaria, vt præparati accedamus. Hic vbi Sacerdos propius accedit ad consecrationem sacrificij, & oblationem materiam consecrata, nobis incipit præferre dum sibi lavat manus quid hoc significet, nimirum emundationem non solum a culpis grauioribus, vt ad Missam accedamus, sed etiam a valde leuibus & minimis peccatis venialibus: etenim vt hanc denotet munditiam, tantum extremitatem eluit digitum, quod semper hanc indicauit puritatem: quod ipsum Christus insinuaui: etenim institutus SS. Sacramentum prius pedes abluat discipulorum, eaque actione demonstrauit & verbis quibus D. Petrum instruxit, supponendam esse ad S. Communionem munditiam a peccatis grauioribus, & similiter a venialibus & leuioribus. *Qui lotus est non indiget, nisi vt pedes lauet.* In primo supponit mundum esse oportere ab omni eo quod animam potest inquinare, & postquam hanc consecutus est

III. Hanc signat ablutio digitorum.

Ita. 11. 10

munditiam, quam omnes Apostoli in hac institutione habuerunt, vt ad hoc accedat sacrificium, requiritur vt extrema abluat, quibus perfecta poratur mundities, etiam a minimis & extremis quibus fedari possumus, inquinamentis: Ita docet D. Dionys. *Extremitatum ablutio significat emundationem etiam a minimis peccatis.* Et addit D. Thom. *Et talis emundatio requiritur ab eo qui accedit ad hoc Sacramentum.* Summam requirit puritatem etiam a minimis & venialibus, quibus anima possit inquinari: nam etiam illa profectum impediunt, quem in nobis Sacram. hoc offerretur: vt enim si Deo gratius ex parte illud offerentis, sicut est ex parte eius qui hoc in illo dedicat, oportet vt & in ipso omnimoda sit animæ puritas.

Respexit Dominus ad Abel & ad munera eius; quasi per hoc significans quod ipse subiectum esset acceptum, & hoc primo supponendum in Sacerdote hoc offerente, vt ipse Deo sit acceptus ob animæ motorem, & conscientie puritatem, quam requirit summa illa huius sacrificij puritas: vt enim declararet quod ex ea Deo infinite gratus esset, ait: *Et ad munera eius.* Quasi correspondens illi puritati quæ Sacerdotem deceret communicantem, ea puritas quam in se sacrificium complectitur. Mea sententia declarat hoc D. Chrysoltoim. *Ad hodiernum conuenimus, qui solemnem frequentiam conuenimus, & cum Chrysi discipulo in immolacione Agni Pascha facere festinatis, sincera quæ sit, & plena e charitatis pectora, diuinis exhibete mysterijs: nulla sit in mente duplicitas, nec liuori libidine interior homo suscipere: agnum comesturus agni innocentiam præferat, nec immaculata ouis membra lupina malignitate transfundas in viscera.* A Sacerdote hoc celebrante sacrificium, & ab illo frequentante postulat D. Chrysolto. puritatem sinceritatemque agni qui in eo offertur, nempe Christi Domini. *Eccc Agnus Dei.* Non intendit nos ad æqualem constringere sinceritatem quam habet agnus ille qui offertur, sed ostendere, vt videns in hoc sacrificio tantam puritatem & sanctimoniam, nullatenus patiarur, vt ad illud accedat, nisi saltem aliquam habeat quæ huic correspondeat: atque per hoc (meo iudicio) declarat quam stricte teneamus ea qua fieri potest, vitæ sanctimoniam accedere, etiam minima purgata culpa quæ inquinare possit conscientiam, nec non ab omni terrene carnis ac sanguinis affectu omnino liberi: cum enim in hoc sacrificio Deo pascamur, par est vt aliquibus Dei conditionibus accedamus ornati: etenim cor aufferre carnis ac sanguinis occupatum affectibus, quantum

De cale. hierarib. 2.3.

3. p. 2. 2. 4. ad 1.

IV. Puritas a venialibus. *Gen. 4. 4.*

D. Chry. *In princip. illarum 7. Hom. de Proditors & Cana.*

rumis lenibus, proculdubio gaudio delicia-
rum, quibus anima ex hoc possit cibo recreari,
porta obferatur: sic enim ait D. Aug. *Præceptum
Ser. 77. de desiderijs secularibus animum delectatio san-
35mpo. 6. cta declinat: & hoc est ratio D. Aug. nec miser
poterat vana veris, æterna caducis, spiritualia car-
nalibus, ut pariter sapias qua sursum sunt, & qua
saper terram, sed discernenda sunt. Et separanda
qua humana sunt, & extra velum relinquenda ei,
qui ad Sancta Sanctorum accedere intendit. Hac
ca est anima puritas, qua docet nos acceden-
dum ad caeleste hoc sacrificium, Sacerdos dum
extrema digitorum abluit, ut nobis hoc profit
sacrificium.*

¶ 56 Secundo, quod huic requiritur meditatio in-
V. finitæ magnitudinis qua in illo offertur, & cog-
Etiam re- nitio nostræ miseræ ac vilitatis: atque ad huius
quitur declarationem petit à Deo Sacerdos: *In spiritu
pia medi- humilitatis & in animo contrito suscipiamur à te
tatio. Domine. Quia vero meditatio tanti boni quod
nobis Deus largiturus est, est velut med. u. ma-
xime congruum ad obtinendum finem intentū,
ut Deo acceptum sit sacrificium, nobisque vile,
idecirco ut illud assequamur, petit Sacerdos con-
uersus ad populum, ut suas cum illo coniungat
orationes, ut ita profit omnibus, omnesque ex eo
optatam referant vilitatem: quod verbis illis
exprimit conuersus ad populum: *Orate fratres ut
meum ac vestrum sacrificium. Ecce. Profunda: ete-
nim meditatio, & animus addictus contem-
plationi eius quod præ manibus habemus, & in Mis-
sa sacrificamus ac Patri offerimus, nempe Chri-
sti, ipse causa erit, ut in nobis diuinum hoc
sacrificium secundum virtutis suæ operetur ex-
cellentiam.**

Quantum opinor de hoc nos præmonuit D.
Apo. 2. 17. Ioan. dum Christum nominat: *Calculum can-
didum, & patet hæc euidenter, si communem S.
Paginæ loquendi formulam attendamus, qua
Christum appellat lapidem ut constat ex Maia,
vbi ad litteram de Christo loquitur: *Mittam in
Ifr. 28. 16. Sion lapidem, probatum, angularem, pretiosum.*
Quæ omnia convenientissime quadrant SS. Sa-
cramento, quod in Missa offerimus. Ut autem
S. textus nobis exponat quam attentam, matu-
riamque contemplatione sit accedendum, adiun-
git: *Qui crediderit, non festinet. q. d. Conuenit ad
illud accedere, non præcipitanter, non festina-
to, non mente distracta, quam in vobis generat
affectus ad inordinatam vestram voluptatem,
sed præmissa longa consideratione eius quod
vobis in hoc sacrificio representatur, nec non
magnitudinis beneficij à Deo concessi, tam per**

spiritualem ac diuinam hanc escam, qua vitam
animæ spiritualem nutrias, quam per sacrificij
cuius valore infinito dum Patri æterno offerimus
in satisfactionem debitorum tuorum, & sic de
rum qua commisit, perfecte Pater sibi tellu-
tur esse satisfactum, hoc igitur modo, & præmis-
sa hac præparatione ad illud accedito, ut tibi sit
emolumento. Si namque hæc tibi defuerit, ex di-
lo nihil aliud hauries quam ille, qui cadens su-
per lapidem sibi, caput diffringit: sic ad hoc al-
ludit D. Marth. *Qui ceciderit super lapidem istum, Mater. 1.
confringetur. Vbi patet illa præcipitatio, quæ am ille
adfert, qui nullo præmissa examine ac medi-
tatione ad diuinum hunc lapidem SS. Sacramen-
tum accedit in sacrificio Missæ, per illa verba:
Ceciderit. q. d. Sicut ille qui negligens accideret
vbi figat pedem, labitur, & de petra ad ima præ-
cipitatur, quo casu sibi caput in mille collidit par-
tibus: si namque curiosus viam indagaret, quæ Sacer-
transit, non leue pateret sibi commedum profu-
dificendo, ad terminum enim pertingeret itineus
sui desideratum, similiter qui hoc frequentat
Sacram. non attendit vbi pedes figat animæ, in-
telectus s. c. ac voluntatis, sacrificij ritæ perpen-
denti excellentiam, & suauitatem saporemque
cibi sibi traditi: absit ut intentum profectus
iter ad beatitudinem per Christum Dominum
nostrum, qui nobis hic tribuitur sub specie pan-
nis, imo propter nimiam suam festinationem
qua præpropere communicat, corruet & offen-
det in diuinum hunc lapidem, quem propter du-
ritiam cordis sui qua accedit durissimum expe-
rietur. Quod D. Aug. in verbis illis aduertit: ete-
nim Christo Domino de caelesti hoc Sacram.
disputanti, respondit illi corde obdurato &
lapideo: *Durus est hic sermo: durus est hic durus
Nus cibus ac sacrificium, sed ijs tantum opo-
VIII. accedunt cordo, quales sunt, qui absque vlla me-
ditatione & conscientia examine præsumunt
Sacer hoc illud aut offerre aut accipere: & ita dicitur: *Durus
est hic sermo durus, illi namque qui tanta il-
lud Sacram. frequentant duritæ, experientur il-
lud durum in ista durissimi lapidis, qui ex auidi-
cie suæ præcipitane in illum corruunt, & caput
diffringunt, quandoquidem quibus esse ca-
sa debet salutis, fit eis condemnationis
mortisque argumentum: & tanto eorum erit
maior condemnatio, grauiorque collisio, quanto
minus fuerit examen & mysterij quod frequen-
tant præmeditatio.***

Rationem hanc eleganter prosequitur D. Cyp-
ria. causans allegans cur Sacram. hoc effectus
producat contrarios in ijs qui præcipitanter
ni-
17 40

D. Cyr. in s. accedunt, & in ijs qui puritate conscientia nitidi, & examine ac meditatione premiffa feruidi, s. sumunt Synaxim: declarat autem discipulum hoc non provenire ex parte Sacramenti, sed dispositionis illud aut offerentis aut accipientis. Sacramenta (sic ipse) quantum in se est, sine propria virtute esse non possunt, nec vilo modo divina se absentat maiestas mysterij: sed quantum ab indignis se sumi vel contingi Sacramenta permittant, non possunt: tamen spiritus est participes, quorum indignitas tanta sanctitudinis contradicit, Ideoque alijs sunt hac munera odor vite in vita, alij odor mortis in mortem: quia omnino iustum est, vi tanto praesentur beneficio gratia contemptores, nec in indignis tanta puritas sua faciat mansuetudinem. Ut opinor respondit D. Cypria. quæstioni ex eo quod Deus cum sit summum bonum, & vbiicumque praesens est se communicet in salutem eorum qui illo perfiruntur, hic tamen vbi vere & realiter adest, & eundem deberemus experiri effectum, cum omnibus adest praesens, pro omnibus offeratur, & omnes qui volunt, illum recipiant, & inde oriri possit dubium, cur Deus inquam hec summum bonum, se SS. Sacramento absentet, respectu eorum qui non vitam sed mortem sibi in illo consequuntur: cum Deus sit ipsa vita, vix fieri posse quis credat, quod vbi est, & ei qui illum recipit, mortem possit adferre: cui lubilliter respondet D. Cypria. damnum illud non venire, quia virtus illi deficit Sacramenti, ne salutem inferat communicanti, nec vt intelligamus quod ab illo se Christi maiestas absentet: Nec vilo modo divina se absentat Maiestas: nec quia illum non omnes recipiunt, nec quia promissus se non sacrificat: in quibusdam operatur criminum illorum indulgentiam, & in alijs auget gravitatem & numerum eorum; sed quia indigne accesserunt nulla preparatione, nullo examine conscientie dissoluti ad diuinum hoc sacrificium: haec autem indignitas paruaque dissolutio supremæ huius sacrificij contradicit sanctitati: unde tales praesentes accedere, eius fructibus non participant: vitæ autem ex illo participant qui preparatione vitæ spiritualis illud offerunt & recipiunt: mortis autem qui velut mortui nihil considerantes, non se praeparantes quasi præcipientes se in illud conijciunt quo sibi caput distrauant. Tales etenim, iudice Diu. Cypriano, contemptores sunt thesauri gratiae Dei, nec expedit vt ex eo ditentur, qui quasi talis non esset, illum excipiunt, nec ipse in illis ingressum iument, cum illi portas suo contemptu & socordia occludant.

IX. Vnde effectus adeo oppositi ex eodem Sacramento.

Vnde vt in tantam non salamur miseriam, hortatur nos Sacerdos vt ante ingressum ad sacrificium iam proximum nos animæ puritate & pia meditatione praeparemus, vt hoc modo Deo fiat acceptabile: *Ut moue ac vestrum pariter in conspectu Domini sit acceptum sacrificium.* & ita fructuum atque effectuum efficiamur participes, quos diuina sua producit virtute: nempe vitæ spiritualis & diuinæ, & plenæ scelestorum nostrorum satisfactionis, & eorum quæ Deo debemus in gratitudinem beneficiorum quibus nos cumulat. Et ni fallor, in hoc sequitur Ecclesia, quæ à Sacerdote has fieri decernit actiones, ad debitæ preparationis indicium, consilium Spiritus S. in L. Proverbiorum. *Quando sederis vt comedas cum Principe, diligenter attende qua apposita sunt ante faciem tuam.* Nam secundum expositionem D. Ambro. & D. August. loquitur hic de SS. Sacramento, quod in hoc sacrificio offerimus, & confirmatur ex versione Septuaginta. *Si sederis cenare ad mensam potentis, sapienter intende qua apponuntur tibi.* Vocat S. Eloquium mensam Potentis SS. Sacramentum, in quo Deus diuinam suam manifestat omnipotentiam, in admirabili & instant aenea transubstantiatione substantiæ panis in substantiam corporis Christi, cum immutatio substantiarum, & conuersio vnius in alteram fieri non possit nisi per omnipotentiam Dei: idcirco igitur dicitur mensa Principis seu potentis: & vt ostendatur quanta sit ad illam attentione & preparatione accedendum, adiungitur: *Quando sederis, quo supponitur hac dispositione cibum hunc sumendum, quod frequentia verba clarius exprimit: Sapienter intende, qua apponuntur tibi, attende quid sub his lateat speciebus: quia considerans Deum hic tibi in cibum proponi, & bucellam hanc tantæ esse puritatis & eminentiæ, stomachum oportet vt adferas animæ tuæ sitæ preparatum, & insigni munditia renitentem, illum recepturus.*

X. Sacerdotis exhortatio ad populum.

Proh. 23-1

XI. Consilium Spiritus S.

58

Si quæras quanam hæc esse debeat preparatio, audi D. Augu. tibi hanc exponentem: in hoc ipso Sacramento, eiusque institutione exemplat in Ioan. inuenies clarissimum, in quo velut in speculo conspicias quod ipse te docet, vt inde debitam conscientias communicandi dispositionem. Sicut enim Christus Christus Dominus hoc instituit Sacramentum instituit nobisque tradidit, quando cor eius tanto flagra hoc Sabat ipse charitatis erga homines, vt non solum camen nobis remanserit in cibum, sed insuper summa modum voluptate in eorum redemptionem seipsam tradidit flagellis, ignominijs, coronæ spinæ, Crucis ad illud ei denique & mortis: ita eodem modo Sacerdos accedens qui di.

qui illum & offert & recipit ut Sacramentum, & Christianus in S. Communionem illum manducans, oportet ut taliter se conignet eius amori, ut data occasione summa mentis alacritate vitam profunderet, seipsum mille cruciatibus, penis, mortificationibus, ignominijs & cruci subiiciens, si necessitas hoc postularat: itaque nullus sit in eo affectus alius, nullum desiderium, & voluntas nulla, quam Deo pari animæ suæ traditione satisfaciendi, qua Christus seipsum in SS. tradidit Sacramento. Sitque in omnibus voluntas ira diuinæ resignata & subiecta ad omnia eius præcepta & verba, ut hic innotescat, qualiter Christus se submitat Sacerdoti: nam sicut Deus ad verba Sacerdotis in consecratione se ita promptum exhibet & expeditum, ut quasi in illis ipsi obediens, quæ primum pronuntiata sunt; statim Christus adsit sub illis accidentibus: ita pariter Sacerdos & communicans eadem accedant præparatione qui correspondeat illi adeo promptæ obedientiæ: nempe se Deo ostendat obedientissimum quoad omnia diuina eius præcepta, ita ut in nullo eorum deficiat, sed promptissima obedientia ad eius diuina verba paratus sit illis obtemperare. Hæc à nobis postulat dispositio, & hanc declarat Sacerdos in illis actionibus quas ante sacrificium & consecrationem præmittit.

6. 21. *In reliquis Missæ actionibus que subsequuntur, indicantur illa, quas Christus ante Passionem suam mortemque operatus est, ad salutem & glorificationem nostram: que ad finem per benedictionem Sacerdotis exprimitur.*

59. **V**T iam approximat hora sacrificij progreditur Sacerdos representans vitam Christi, & quidquid ad Passionem eius mortemque spectat: cum autem sacrificium iam incipit, atque in eo nobis mors eius representetur: ex tunc eius prima proponit principia: nimirum illud silentium, quod obseruat Sacerdos in orationibus secretis: illud etenim denotat silentium quo Christus tacuit, nam data iam & pronuntiata Rom. II. 54. contra illum mortis sententia: *Iam non in palam ambulabat apud Iudeos, sed abiit in regionem iuxta desertum.* iam publice non concionabatur, nec in Synogoga Iudeorum; vel ut ait V. Valdensis, quod significat primum illud silentium quo Christus siluit in hortu, quando recedens ab Apostolis

quis Patrem orauit, ut si possibile foret, transferret ab eo Calix Passionis ac mortis, in signum quod veram haberet naturam hominis mortalis, quodque ut talis mortem exhorresceret, ex cuius formidine hæc Christus verba pronuntiavit. *Pater Mater si possibile est, transeat à me calix iste.* quo dum occupatur subito prorumpit Sacerdos, & silentium infringit, quo significet, quod, dum Iudei sibi perlindebant, Christum iam obtinuisse, ipse Hierusalem ingreditur Dominica Palmaram, cui ut triumphatori mortis canticum illud, celebrimum gloriæ laudisve eius occurrunt: *O sanna filio David; benedictus qui venit in nomine Domini.* Et hoc Præfatio deuotam quam intro ducit Sacerdos, nimirum Iosephum illum procel. Præfationem, in qua Christum ut Regem Israel accedunt, qui præbuit & qui sequebantur, quo dicitur intelligi veteres illos Patres Christum adorasse ut verum Messiam, per fidem quam habebant quod esset venturus: & Sancti noui Testamenti qui illum iam habuerunt præsentem & cognoscunt per fidem supernaturalem Christum esse verum Messiam, quem antiqui illi Patres expectauerunt, & qui ad salutem omnium uenit: hæc omnia nobis designat ista Præfatio, veritas scilicet confessiones diuinitatis Christi, quibus illum honorant in illo solenni adu. ingressu, quo receperunt eum intrantem Hierusalem: fructus etenim miraculum non minimum quod Christus patrauit, ad nominis sui glorificationem, & hostium suorum confusionem: cum omnes perterritauerit præ rabie & amore sibi eorum manducantes, quas manibus pedibusque ligas adstant, ut triumphum illum impedire non potuerint: etenim Christi potestas eorum cohibuit iram, viresque compescuit quibus contra eum infremebant, ut quando ex honore quo passim excipiebatur magis irascibantur, seum non possent effundere venenum, in Christum apprehendere, licet eorum mortis reum proclamassent, et per omnes platearum angulos mortis sententiam intinassent, nec non largissimas munera eis promississent, qui ipsum aut denuntiarent aut captum traferent: nec similiter impedit reuerentiam quam illi omnes deferbant: cum nullorum vel verbulo obgannire præsumeret. Hanc igitur celebrem processionem indicat Præfatio Missæ, quam referente Hugone composuit D. Dionysius & postmodum Pæpa Gelasius illam à Græca Ecclesia transtulit ad Latinam & Romanam, vnde non solum hic illam non composuit, sed nec primum fuit qui illam cantari iussit in Missa: quia ut ipse testatur Gelasius. *Epistola*